

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12777/2023
07.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Жељко Пецињачки, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Крагујевцу, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против решења Вишег суда у Јагодини Гжрр1 4/23 од 13.01.2023. године, у седници већа одржаној дана 07.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Јагодини Гжрр1 4/23 од 13.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Јагодини Гжрр1 4/23 од 13.01.2023. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Деспотовцу, Судска јединица Свилајнац Прр1 55/21 од 15.11.2022. године, тужба је одбачена.

Решењем Вишег суда у Јагодини Гжрр1 4/23 од 13.01.2023. године, жалба тужиоца је одбијена као неоснована и првостепено решење потврђено.

Против правноснажног другостепеног решења тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености посебне ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које је другостепени суд дао за своју одлуку. Тужилац у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Разлози на којима је заснована одлука другостепеног суда усклађена је са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и

ревизијског суда у погледу примене одредаба члана 31. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року и члана 1. Уредбе о роковима у судским поступцима за време ванредног стања проглашеног 15.03.2020. године („Службени гласник РС“ бр. 38/20) којом је прописано, између осталог, да рокови за подношење тужбе у парничном поступку престају тећи за време ванредног стања проглашеног 15.03.2020. године. Како су рокови за подношење тужбе престали да теку за време ванредног стања у периоду од 15.03.2020. године до 06.05.2020. године, то се након укидања ванредног стања и престанка важења Уредбе (06.05.2020. године) рок има продужити за онолико дана за колико рок није истекао.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде имовинске штете поднета је 25.11.2021. године. Вредност предмета спора је 43.535,99 динара.

Према члану 420. став 1. ЗПП странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ревизија против решења из става један овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде (став 2). У поступку поводом ревизије против решења сходно се примењује одредбе овог закона о ревизији и против пресуде (члан 420. став 6. ЗПП).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о поступку у спору мале вредности, то ревизија тужиоца није дозвољена ни против решења другостепеног суда, а на основу наведених законских одредби.

Из наведених разлога, применом члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић